

צמ:

עין משפט
נר מצוה

פ א מ"י פט"ו מהל'
 מאכלות אסורות
 הל"ב:
פ ב מ"י פ"ג מהל'
 מאכלות אסורות ה'
 כב סמג לאלו קלט עוש"ע
 י"ד ס"י פ"ג סעף ה':
פ ג מ"י פט"ו מהל'
 מאכלות אסורות סמג
 לאלו קלט עוש"ע י"ד ס"י
 ס"ה סעף ו' וס"י ק סע"י
 ג:

שיטה מקובצת

א וליבטל ברובא. נ"ב ע"י תוס' בכורות דף כג ע"א: **ב** של היתר אלא ק' לבד מן האיסור מותר: **ג** אסור ומי איכא דיהיב טעמא כולי האי: **ד** וסאתים הוו מאתן רביעיות פחות המני קב ארבעה:

רבינו גרשום

דא מורישק במאד רח
 סיפא בששים כלומר
 דא מורישק במאד רח
 ולהחמישי דאמור סבל
 דסיפא דהלך דתני מותר
 בששים רחא במאד גא
 בלחך להלך וכמא לא
 להלך וזה רואן להחמישי
 ירמין במאד רחא להלך
 במאד מותר [והלחמישי
 במאד אסור] במאד אסור
 (אמור) [מותרין אין בניהם
 אלא אחד אין זה להלך
 אלא בששים: ירשא
 וסיפא כמא כלמור ירשא
 לאיסורו ולהחמישי וסיפא
 דלהלך ולהלך תיחיד
 במאד ירשא במאד וחד
 דהלחך במאד וחד דהלחך
 וחד דאמור ואצרי וחד
 וחד דהלחך לא בשל
 האיסור: סיפא במאד
 בשל כלמור (ברכות) (ב)
 דאמור כמא אפי' כח
 ירודה אמר רבי
 במאדא אמר שם קבץ
 קב י' לזון קב י' רביעית
 כיציל א"ר רבי
 שבלהנין ביצה ומחצה
 סך הכל במאד מאה
 רביעיות חתה ר' וכן
 במאד האחרת רחא מאה
 רביעיות ס' ח': כבשר
 בראש לפחות דקבץ
 אלא בשל לפחות כלמור
 דבעלן אפי' בששים
 בשל. ונכשיל אפי' בששים
 בעלן אלא לפחות: האר
 דאחל קבץ רחא חתה
 כלמור כחיד שחשבל
 כחיד ר' קמהי ר' ו
 אמר כלמור ירשא שחשבל
 בה חיד תנשה. ודמור
 חיד משני דר' יהושע
 להחריא כלמור דקבץ
 אין כחידן קבץ שם:
 (ואמר לו בשל) (גבלול)
 כלמור אסור ביהן שאין
 מכירין כלום אמרין ודמור
 בנות שם דאם שי ששים
 הווש מותר

(א) אולי לֹא־דאָך דאָן בדיחוד
רק מ'האט בלובד אפס"כ בעל.

גיד הנשה פרק שביעי חולין

לא במהרה. פי' בקוטרם והי' קלמר אין בהן להעלות בק"א של הימר אלא מהא של הימר לנד האיסור מותר ופריך והא מדרשא אין צמיט שחלה הולך בו כל שעה להחמיר אפ"ה צנייל במהא כי ליכא נתן טעם דקמי אין בהן להעלות כו' בין אין כי כדי להחמיר אפ"ה ופי' מהא וקמי כדפי

לא במאה והא מדרין
בששים דקתני רישא
ישאור של חמין שגני
בו כדי לחמין בין יש
ואחד בין אין בו כדי
אסור אין בו להעלות
בו כדי לחמין בין אי
רישא וסיפא במאה
וסיפא במאה ובי יש
וחד אמאי לא בטיל א
שגני שאור דחימוצו
מילתא דאמר רבי יו
הישועין שוין שהור
למאתים ^דדנתן ^בג
יהודה אומר רביעית
יהודה מין במינו לא
בעלמא הוא: כיצד מש
כבשר בראשי לפתות
דתניא ^ורבי ישמעאל
ברוקה אומר אין בגי
דאתא לקמיה דרבי חני
בר זבאי אבבא כי נפ
לך אמר ליה שריא
עילייה לקמיה אמר מ
זיל אימא ליה למאן ד
בנותן טעם כי אתו ל
לחו לקמיה דרבי יצח
סבירא ליה והלכתא
טעם: גיר הנשה שנתם

תמינת טעם קשוי ליה אחרי לא בטיל בק"ח דלגה הוי אלה כמו
 המעדה דחלב בעלמא דתמן בפרק כל הבשר (לקמן דף קטז). המעמיד
 עבור הקבה אם יש בה בטותן טעם אסורה משמע הא ליכא טעמן
 ועם שרי אח"פ שהעמיד החלב מוסר להעמיד לא חשיבא טעמא
 אלא דתמן מיתון ואמש שאור שאני דחמולו קסא: **והאמר רב**
יהודה מין בבטיו וא"כ בפ"י. הקשה ר"ת לישני הא דידעה הא דרביה
 אית ליה שניא אחריני וא"כ והלא קסא ירי יד מים כדאמרין
 טהור וא"כ (א) אמרת סלק את מיני כמי שאני ואשין מיני דבה עלי
 שכבש וע"כ טהור כל גרס שאומ מחזיק קאסים אי כן צו משקל
 צו טעם ידרי אסור ובכרז עומא כן גרס אין טעמן מים מין יתקבל
 מבטלים הרביעיית דאי לא בטלי ליה אלה המים לחודייהו אי לא
 אלא מדרבנן ומיחו ירי שרצים אסור דאורייתא דתניא בהעור והרועט
 היא דהא קאמר התם ויכרי דאי כחז שרצים כו' ובפ"ק י"ז דבבב
 לא לאו הכי אלא מיתא חלב בבטן טעמא שרי והמניא ומתמיא לא
 לאסור ירין ורועטן וקפסא דהיא אסומתא בעלמא דרי וא"כ דפריך
 בשר טרפה מהממאים לאסור ירין ופריך ליה מדג טהור שמתחו עם
 מדרבנן אלא ש"מ דהא דשרי הכא בשמתחו זה עם זה משום דלא כל
 ליה בח"כ מדכתיב מתמאים הם לבס ודגים דליכא קרף לא אסיר מלא
בראשי אפחות. פי' בנזקעטם ירק עין ואין משמע ק"כ
 משמע שכן השרצים שנקבעו וכן בשבט (דף קטז): **אמרין**

והלכתא אין גידין בנ"י. למאי דקימא לן אין גידין גנות טעם
דפרין לריז אכור דלמר על מקום שגאמר אל מחלוקי יר'
וגידה הותרה ומסיק דלמאן דלמר אין גידין גנות טעם ה"י דאסור
זו גיד דעודד כוכבים אינו טותן מעות אלא על דבר שיז בו דאסור
שמהכחד זה טעם דשואר כלם וממתיין (ועל 97 יא.) דשואר אדם
גנות טעם וגיד הנשה אכור ונראה: **והלכתא אין גידין**
ואי לא יטעל שמו אכור (ועל 97 יב.) ד"ה (שלי) פרטימי בשם הריב

לֹא בְּמַלְאָה 12 והבי קאמר אין בהן אחד וימאה של היסר אלל מלח של
 היסר 13 לצד הליסור מוח: **והא מדרישא** שאלה הולך צו כל שעה
 להחמיר במין ומינו ופ"ה צביל במלחא כי ריכח נומן טעם מכלל
 דקיסא צמין ופשינו מינו בששים שחרי זה חילוק שצנינים שזה אינו
 צריר מלח וקלח שכלני נומן טעם

זה לר' דקמי רישא שאור של
חטים כו'. דהיינו מין ומינו: יש
בו כדי לתמן. דהיינו תמן טעם
ועולם אכור: אין בו תלד ומאכ.
פאילו נון בו כדי לתמן אכור והיינו
להחמיר דהא נמין ושאינו מינו אמרו
כי לילת טעמא לא בעי ק"א והכא
בעינן ק"א אלמא דהא דקא חמיר מינה
אי ראב"ק שרי וקא נקטא דעתן
נ"ק. דהיינו איסורא קלמא אלמא
נחמא בעיל: רישא וסיפא נחמא.
נחמא: לא רישא נחמא וחד. לבד
מאיסורא: וסיפא נחמא. לבד
מאיסורא: ופרישן אי רישא נחמא
וחד דהיינך קאמר אמאי קמי יש בו
כדי לתמן געניפ שיש מאה ואחד
אכור וזכי איכיל דהייב טעמא כולי
האי: אישטיק: ר' דמי: אמר לבי.
אבי: דלמא שאני שאור שחימונו
קשה. ויש קשה מחיירו: לא כל
השעוריים שייס. לית טעם: רביעית.
של ציר טמא אינן פסחים אלא ציר
טבול או של דבר אחר ופסחים הוו

מאת (רבינו) וכו' וכו'. קד ארבעה
לוגין ולוג ד' רביעיות שש עשרה
לקב וסאה שש קבין שלשה קבין
מ"ח רביעיות וכן ארבעה זימני;
כראשי לפסוס. ירק של לפת. ולי
נראה שראש הלפת מתוק מוגז
וטעם הכשר יזכר בנזירות הלפת
בשיעור מועט אבל כראשי לפסוס
אין יזכר אלא בשיעור גמור (ד');
מסנינים. דקמני גדל חץ ע"פ שמכרו
אזכר את התבשיל מפני טעמו דלא
ש"ה ה"א מנא: אין בנזירים כנסין
טעם. ומשלים והשאר מוסר:

וזה לא סבירא ליה. דלרי אמי לאשוריהו ואמרו מין דמשמיה דריי יהושע בן לוי שרי ליה לא מתי בדיהיה: וסליכא און בנדיים בנותן טעם. ודין מתבשל ודין נמלה ודין נללה משליו ומותר. ודוקא בו אבל שמו ים בו ב"ט ואם לא נטל שמו אחר: וליבעול כדכא. כי אין מדריו: הניחא

שמייה דרנן גמליאל דממני כפ' התעוררות (זכמים עט.) וי"ל דהכא הלוקה זכמה (זכמות כז.) הלוקה יזר מעם הארץ משיקו זכמים והוא נצטעו וי"ל דהכא מיירי נציר שאין זו מים דקתני רישא דר' טמא דהארץ וזים ביחודה הוא חמם (זזים) בגלל דר' טמא יזרו אסור פי' דגמס אל נמי יזרו מוקדמתי שטוריו קרוב למתאים לאלמל כל המתאים יזרו קרוב למתאים: **שמי** יזר דיעה בעצמא הוא. פי' *לא אסור ולקמן כז.) הטמאים לאסור יזין ורועטין וקיפס שלחן ודרשא גמורה (דף יד:) דלרין טעמא דכחז רחמנא גמל גמל ולרש"א אח הגמל דג יזין ורועטין כז:) ע"ג דזמורות הכנים דריש נמי גבי דגים שקן וקל כל השכר (לקמן דף קע"א:) שילרד דאכר כשר שטוריו דלמלח נה דג טמא מותר פריך שפיר מדג אכשר דהא לכל הפחות יזרו אסור הוא וקלז חמיה כיון דלרין קרוב כשרין וזכמה טמאה נמי דריש יימאה היזי מיימי רנא רחמנא מהטמאים לאסור יזר של טרפה: ודבריו צפרכ' (דף יט:) דקלמז אנעשה כשרו כראשי לפחות

גיד הנשה אסור בהנאה להכי מפרש פירק כל שעה ומסמך (דף כב)
מע ומי אסור בהנאה ופירק והרי גיד כו' ומשמך כשחבורה כנלה היא
אין לתמוה על מה שמכרחין ליקור כשר לעמוד כוכבים אע"פ שמעורר
ולא על הגיד ומיכיו כו' שלמה אסור לשלוח לעמוד כוכבים לפי
דן לעמוד כוכבים כו' מוקי לה הם דלא כר"ש דלמך אין צנידין
היה שם. פ"י הקונטרס דווקא זו אבל שמי י"ז בו טמן טעם
ו ר"מ דלא החמירו בשומן יותר מנגיד גבי שמי חלב דמסעפ:
דכרע

מסורת הש"ס

(א) תרומות פיי מ"ח;
(ב) וקמן ק' וס"ג;
(ג) ומוס' פ"ו ה"ג פ"ט
לעיל פט'; (ד) כסא'; גדול;
(ה) ופ"ט חו"ט שבת קמב.
ד"ה שפלה וי"ו; (ו) ווער
מי דהקו להלכין ק"א של
היחר ונראה דמשים האי
פירוש דפרין בק"א אח"י
לל בעיל דהק בקווערט
בע"ל מהרש"א; (ז) וי"ל
סלעים; (ח) וי"ל לרוב;

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שאני וכו' לא
אסור אלא מדרבנן. עין
ע"ז ח ע"א תוס' ד"ה
מחלוקת וע"ל דף קטז ע"ב
ברש"י ד"ה הרי זו אסורה:

הגהות הב"ח

(א) תוֹב ד"ה והאמר
וכו' ואל"כ אמאי לא
אמרין סלק את מינו:
(ב) ד"ה שאני וכו' ובפ"ק
דברכות. נ"ב ד"ה תתם
נמי מוכח פליג שרש
לדוריתא ודרשא נמורה
היא מדפריך מיניה מאי
שנא הוב מצי דפשיטא
דחלב אסור לדוריתא כמו
נצי ולתמי לי גמל גמל כו':
(ג) ד"ה והלכתא וכו' כשם
הר"ר בר ר"י דלא:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א נס' ריי זאמר רביעית
 נכאמס. ניצ מ"י ספרו
 מהלכות זחאסלס אסריות
 הלסס ל"ד ועיי סס נלחמ'
 וספרות בייד סימן פ"ג
 סי' ט' וספסר שושנים
 לזרז חסרמות חסרמות
 זיואן: **ב** ריש' ד"ר
 ד"ר נכאמס וכו'. ריב ד"ר
 שסח ד' קסח ע"א חס'ס'
 ד"ר סספסלס וכו' וביק'
 ד' ק ע' חס'ס' ד"ר
 ריי קסס: